

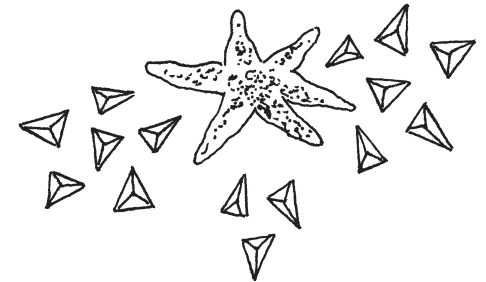
Inhoud

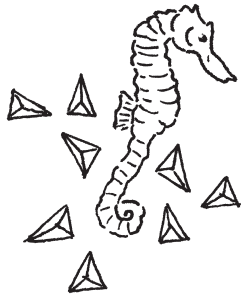
Oude Testament

1. Hoe de wereld begon	11
2. De grote overstroming	17
3. De toren in Babel	27
4. Een mandje op het water	35
5. Door de zee	43
6. Door God geroepen	51
7. Van schaapherder tot hofmuzikant	59
8. David en de reus Goliat	67
9. Een huis voor de Heer	75
10. Een gezond dieet	83

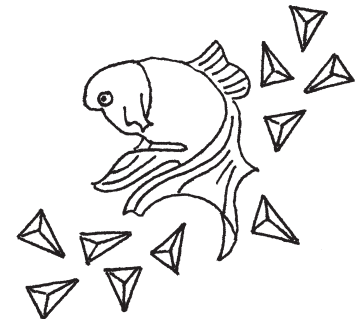
Nieuwe Testament

11. Het geluk van Jozef en Maria	95
12. Waar is Jezus?	103

13. Met Jezus mee	109
14. Gelukkig ben je	119
15. Slimme vragen	127
16. We vieren feest	133
17. De gasten van Zacheüs	141
18. Een koning op een ezelin	147
19. De laatste pesachmaaltijd van Jezus	155
20. Het verraad	163
21. Een zwarte dag	173
22. Het lege graf	181
23. Ik ben het echt!	189
24. Jezus vertrekt	197
25. De komst van de heilige Geest	203
26. Paulus en Barnabas op wereldreis	211
27. Schipbreuk op de Middellandse zee	217
28. Een nieuwe hemel en een nieuwe aarde	225

HOOFDSTUK 1

Genesis 1

Heel, heel lang geleden was er geen aarde en geen hemel.
Er was alleen water, een oervloed van water.
Verder was alles leeg en woest en doods en donker.
God was er wel. Zijn geest zweefde over dat duistere, sombere water.

God wilde iets maken, iets moois, iets nieuws, iets ongeken-
ds. Eerst maar eens orde in de chaos scheppen, dacht hij. Licht in de duisternis.
'Licht!' riep God. 'Er moet licht komen!' Zijn stem donderde door het donker.
Hij had het nog niet geroepen of er kwam licht! Het donker kromp ineen en
sloop weg.

Het licht groeide en groeide, steeds groter en wijder, tot in de verste verte.
Dat gaat goed, dacht God. Nu verder.
Hij tikte het licht aan en zei: 'Jou noem ik dag.'
Hij trok het donker uit zijn hoekje en zei: 'Jou noem ik nacht. Vanaf nu wisselen jullie, dag en nacht, elkaar af.'
En zo gebeurde het, die allereerste dag.
De avond viel, de nacht kwam en het werd morgen.

'Midden in al dat water wil ik een droog gedeelte,' sprak God, 'met een gewelf erboven dat het water tegenhoudt.'
Er ging een kracht van die woorden uit als van vele orkanen.
Het water voelde die kracht en splitste zich met veel geraas in watermassa's beneden en boven.
Ertussenin vormde zich een halfronde gewelf van lucht.
'Jou, gewelf, noem ik hemel!' riep God. Zijn stem droeg naar de uiteinden van de hemel.
Zo gebeurde het op de tweede dag.
De avond viel, de nacht kwam en het werd morgen.

Die ochtend ging God door met zijn scheppingswerk.
Hij wist precies hoe hij het wilde. 'Het water beneden moet naar één plek stromen,' zei hij terwijl hij zijn woorden vulde met goddelijke kracht, 'zodat er droog land verschijnt.'
Meteen begon het water te stromen. Er vormden zich beken en rivieren waarin het zich verzamelde en vol ongeduld naar beneden stroomde. Er verschenen bergtoppen van steen en daarna steeds meer droog land.

Op sommige plekken viel het water met donderend geweld omlaag.
Geboeid keek God ernaar. Zó had hij het zich voorgesteld en zó gebeurde het!
'Het droge land noem ik aarde,' zei God, 'en de plaats waar het water terechtkomt,
noem ik zee.'
Het begint er goed uit te zien, dacht hij. En ik heb nog zoveel meer ideeën!
Zo ging het op de derde dag.
De avond viel, de nacht kwam en het werd morgen.

'Ik wil lichten aan de hemel', zei God. 'Eén groot licht voor overdag en kleinere
lichtjes voor 's nachts. Niet alleen om de aarde te verlichten, maar ook om dag en
nacht uit elkaar te houden. En om de seizoenen en de jaren aan te geven.'
Prompt kwamen er lichten en lichtjes tevoorschijn. De twee grootste prikte God
eerst aan het hemelgewelf. 'Jij wordt de koning van de dag', zei hij tegen de zon.
'En jij wordt de koning van de nacht', zei hij tegen de maan, waarna hij de nacht
met ontelbaar veel sterren versierde.
God bekeek zijn kunstwerk. Het wordt steeds mooier, dacht hij, maar het mooiste
moet nog komen!
Dat alles gebeurde op de vierde dag.
De avond viel, de nacht kwam en het werd morgen.

'Levende wezens', zei God op de vijfde dag. 'Dat is het! Wezens die bewegen en
spelen en eten en groeien! Het water moet er vol van zijn. En ik wil ook wezens in
de lucht. Ik ga vleugels voor ze maken om te vliegen langs de hemel!'
Met oneindige verbeeldingskracht begon God ze te boetseren: walvissen en
zalmen, inktvissen en zeehonden, garnalen en plankton en schelpdieren met
kunstig gedraaide schelpen om zich heen.

Verrast keek God naar al die nieuwe vormen, kleuren en bewegingen.

De dieren zwommen weg en God gaf ze zijn zegen mee. 'Het ga jullie goed', riep hij. 'Wees vruchtbaar, zorg dat je kleintjes krijgt, zoveel dat het water van de zee ervan spettert!'

Ook vogels maakte God: arenden en winterkoninkjes, ganzen en merels, zwanen en kolibries. En nog veel meer. Hij zong ze tot leven waarna ze fluitend, tsjilpend en jubelend het blauw tegemoet vlogen.

God werd er blij van en zegende ook hen. 'Ga maar!' riep hij. 'Vlieg zo ver je kunt, leg eieren, krijg jongen en verspreid je over de aarde!'

God stopte met werken. Morgen is er weer een dag, dacht hij.

De avond viel, de nacht kwam en het werd morgen.

'Ook op het land wil ik levende wezens', zei God. 'Koeien en kamelen, slakken en slangen, mollen en mieren. En wilde dieren als leeuwen en beren.'

Hij begon landdieren tevoorschijn te roepen. Het ene dier na het andere kwam tot leven en rende weg, wandelde weg, scharrelde, kroop weg.

Opnieuw genoot God van alles wat hij maakte. Het gaat goed, dacht hij. Het begint echt ergens op te lijken. Op een prachtig kunstwerk. Toch mist er nog iets: wezens die op mij lijken! Wezens met een ziel, met geestkracht, met scheppingskracht en taal. Mannelijke en vrouwelijke wezens. Mensen. Mensen die mijn schepping, mijn kunstwerk kunnen beheren en zelf ook mooie dingen kunnen maken.

En God maakte twee mensen, een man en een vrouw. Hij blies hun levensadem in, zegende hen en zei: 'Wees vruchtbaar, krijg kinderen en kleinkinderen en verspreid je over de aarde. De aarde is voor jullie. Je mag regeren over de vissen, de vogels en over de dieren op het land. Regeren op een manier die hun recht doet.'

God gaf de mensen alle planten en vruchtbomen op aarde. 'Dat is voor jullie om van te eten', zei hij. En ook aan alle dieren op het land, in de zee en in de lucht gaf hij groene planten tot voedsel.

Tevreden keek God naar alles wat hij had gemaakt. Hij vond dat het heel goed was geworden.

De avond viel, de nacht kwam en het werd morgen.

Op de zevende dag rustte God uit van zijn werk.

Hij zegende die zevende dag en hij maakte er een speciale dag van: een rustdag.

Zo schiep God in zes dagen de hemel en de aarde met al hun levendige rijkdom en schoonheid.

LvD

HOOFDSTUK 14

Lucas 6

Job:

Twee weken zijn we onderweg geweest. Het had sneller gekund als mijn zusje Tirsa had kunnen zien. Maar Tirsa's handicap is juist de reden dat we deze reis hebben gemaakt. Mijn zus is al jaren blind, en het weinige geld dat we hadden, is opgegaan aan dokters. Ik was niet blij toen ik hoorde dat mijn moeder er weer een gevonden had. Nee, dit was geen nepdokter, zei ze. Dit was iemand die echt kon genezen.

Ik probeerde mijn moeder ervan te overtuigen dat het allemaal onzin is, dat er geen dokter is die Tirsa kan genezen, dat we er het geld niet voor hebben en dat

het wreed is om Tirsa weer hoop te geven. Maar mijn moeder was vastbesloten. En dus gingen we. Niet alleen trouwens. Er bleek een hele groep van zieke, kreupele, dove, blinde, bezeten mensen en hun familieleden te gaan. Een armzalig zootje mislukkelingen, met z'n allen op weg naar dokter Jezus van Nazaret. Die, jawel, helemaal in Galilea woont, meer dan honderd kilometer uit de bewoonde wereld. Ze praten er een of ander boers dialect dat je nauwelijks kunt verstaan.

Sorry hoor, maar ik verwachtte er niets van. Er is niemand die Tirsa's ogen kan genezen. Dode ogen zijn het, waar het licht uit verdwenen is.

Tirsa :

Eindelijk waren we er. Ik kon het aan de voetstappen horen, aan de stemmen van kinderen en vrouwen en mannen. Het was lastig lopen, die rotsachtige grond, die stenen, de mensen die tegen me opbotsten, maar mijn broer en mijn moeder hielpen me. 'We zijn bij een berg', zei mijn moeder. 'We moeten wel even wachten. Er zijn heel veel mensen.'

'Zien jullie hem?' vroeg ik opgewonden. 'Zien jullie de dokter?'

'Nee', zei mijn broer. Hij klonk nogal chagrijnig. 'Er staan allemaal mensen voor.' En hij mopperde verder over dat het toch niet zou helpen, en dat die dokter ons vast voor veel geld een of ander niet-werkend smeerseltje zou verkopen, en dat hij het wel gezegd had. Vroeger maakte mijn broer altijd grapjes. Maar sinds mijn vader dood is, is hij nogal ernstig geworden.

We moesten lang wachten. Af en toe werden we een stukje naar voren geduwd. De zon was heet en ik had dorst. Maar ik hoorde de stem van de dokter, steeds dichterbij, en ik hoorde mensen lachen en opgewonden praten, en ik dacht: stel je voor, stel je voor ...

'Meester', zei mijn moeder ineens. 'Mijn dochter – kunt u mijn dochter helpen?' Ik voelde een hand die op mijn hoofd gelegd werd, ik hoorde een stem die zei dat mijn ogen open moesten gaan. En het volgende moment was alles licht. Ik knipperde met mijn ogen. Zo licht. Overal was kleur. Blauw zag ik, en groen, en grijs. Ik zag een man naar me lachen. En mama – ik zag het gezicht van mama. Ze had rimpels en grijs haar. En ik keek naar Job. Geen jongen meer. Lang was hij geworden, mager en pezig. Een man bijna.

'Laat me erbij', zei iemand. 'Meester, mijn vrouw ...' Ik kreeg een duw in mijn rug en Job stak zijn hand naar me uit, maar het was niet nodig. Ik liep tussen de mensen door naar de schaduw toe. Ik kon zien! Alles zag ik. De stenen in het gras. De bloemen. Een vrouw met een klein jongetje. De bomen. Het water. De zon.

'Wat zie je?' vroeg mijn moeder.

'Alles', zei ik opgewonden. 'Ik zie alles.'

'Mooi', zei Job terwijl hij een steentje wegschopte. 'Dan kun jij voortaan water putten.'

Job:

Ik kon het niet geloven! Maar het was echt waar. Ze zag alles. Je zag het duidelijk aan haar ogen. Dat doffe was verdwenen. Er zat weer licht in.

'Ssst', zei iemand. 'Ssst.'

'Hij gaat iets zeggen.'

'Ga zitten, ga zitten.'

Iedereen om ons heen ging zitten. Wij ook. De dokter hield een toespraak. Een lange toespraak. Hij zei dingen die ik nooit eerder had gehoord. Over een nieuwe tijd die gaat aanbreken. Een tijd waarin we gelukkig zullen zijn.

'Gelukkig ben je als je met lege handen naar God toe gaat', zei hij. 'Want God zal op een dag je handen vullen.'

GELUKKIG BEN JE ALS JE MET lege handen
NAAR GOD TOE GAAT. Want GOD ZAL OP EEN DAG
JE handen VULLEN.

Gelukkig BEN JE ALS JE honger HEBT NAAR HET GOEDE
WANT de TIJD komt DAT MEER DAN genog TE ETEN ZULT KRIJGEN

GELUKKIG BEN JE ALS JE ernaar VERLANGT
DAT GODS KONINKRIJK snel KOMT

Gelukkig BEN JE ALS JE huult WANT duurt
NIET lang OF JE ZULT weer lachen. ♥

Gelukkig ben je als je honger hebt naar het goede. Want de tijd komt dat je meer dan genoeg te eten zult krijgen.

Gelukkig ben je als je ernaar verlangt dat Gods koninkrijk snel komt.

Gelukkig ben je als je huilt, want het duurt niet lang of je zult weer lachen.'

Het was of hij in mijn hart gekeken had. Of hij het tegen mij had. Er is niemand die weet dat ik 's nachts huil. Om mijn vader die er niet meer is. Om het leven dat zo oneerlijk is. Omdat ik zelf veel te weinig verdien, ook al werk ik me kapot op het land van de buurman. Omdat mijn moeder voor een rijke Romeinse dame moet werken en 's avonds laat thuiskomt met kapotgewassen handen en een pijnlijke rug en een paar muntjes, nauwelijks genoeg om meel en olie van te kopen. Om mijn blinde zusje dat moet bedelen.

Zou het waar zijn?

Zou er een tijd aanbreken dat we weer zouden lachen? Sinds vandaag zou ik het kunnen geloven.

'Heb je vijanden lief', zei hij. 'Wees goed voor wie je haat. Bid voor wie je slecht behandelt.' Hij was even stil, en ging toen verder: 'Slaat iemand je op je wang? Keer hem ook je andere wang toe.'

Vreemde woorden. Als iemand mij durft te slaan, sla ik hem net zo hard terug. Als iemand mij een schop geeft, geef ik een schop terug. Een oog voor een oog, een tand voor een tand. Dat is eerlijk. Je mag toch zeker wel een schadevergoeding eisen?

'Behandel anderen zoals je wilt dat ze jou behandelen', zei Jezus. 'Ben je trots op jezelf omdat je aardig bent tegen je vrienden, je familie? Als je iets geeft aan iemand die jou ook wat gegeven heeft? Dat doen slechte mensen ook. Nee, heb je vijanden lief. Doe goed. Leen geld zonder het terug te verwachten. En je zult rijk beloond worden.'

Beloond worden als je je vijand liefhebt? Als je je geld uitleent aan mensen die je niet terugbetalen? Ik schudde mijn hoofd. Ik kon een heel eind met hem meegaan, maar dit werd me te gek.

Maar toen zei hij: 'Als je zo leeft, ben je een kind van de Allerhoogste. Hij is ook goed voor wie ondankbaar is en voor wie kwaad doet.'

Bam. Het voelde alsof ik een stomp in mijn maag kreeg. Hij had gelijk. God laat de zon schijnen voor iedereen. Hij geeft adem en regen en gezondheid en eten aan iedereen, goed of slecht. Hij maakt geen verschil tussen goede en slechte mensen.

'Heb medelijden met anderen, zoals jullie Vader medelijden met jou heeft.

Vergeef de jongen die jou heeft uitgescholden, het meisje dat gemeen tegen je heeft gedaan. Dan zal je Vader jou ook vergeven.

Geef en je zult krijgen. Meer dan genoeg.'

Zoals hij over de Allerhoogste praat. Zo dichtbij. Zo vertrouwd. Alsof God onze vader is, alsof wij zijn kinderen zijn.

Vreemd, maar troostend tegelijk. Ik bedoel, mijn eigen vader is al jaren geleden gestorven. Het idee dat de God mijn vader zou zijn ...

Tirsa:

Ik snapte niet alles wat hij zei. Maar hij zei wel grappige dingen. Hij had het over twee blinden die elkaar proberen te leiden en alle kanten op struikelen, tegen een vijgenboom opbotsen en dan samen in een kuil vallen. Job gaf me een duw en ik zag dat zelfs mama erom moest lachen.

En hij vertelde over een man die een enorme balk in zijn eigen oog had en tegen zijn vriend zei: 'Hé, man, wacht even, je hebt een splintertje in je oog. Blijf stilstaan, ik zal hem er even voor je uithalen.'

Ik zag het voor me, die man met dat stuk hout in zijn oog.

‘Ik heb een goeie raad voor je’, zei Jezus. ‘Haal die balk éérst even uit je oog. Want pas daarna kun je scherp genoeg zien om een ander te kunnen helpen.’

Ja, dat snap ik. Met iets in je oog kun je niet kijken. Volgens Job bedoelde Jezus er wat mee, maar ik weet niet precies wat. Eigenlijk was ik een beetje te blij dat ik weer kon zien, dus ik kon niet zo goed opletten.

Job:

Hij had het ook over huizen bouwen. Daar weet hij veel van, hoorde ik, omdat hij eigenlijk timmerman is van beroep. ‘Voor je gaat bouwen, moet je eerst flink diep graven,’ zei hij, ‘tot je op de rotsbodem bent. Je moet een stevig fundament leggen. Als je dat doet, hoef je niet bang te zijn voor overstromingen. Wat er ook gebeurt, je huis blijft staan. Het stort niet in.’

En dat als je naar hem luistert en er wat mee doet, dat je dan lijkt op iemand die zijn huis op een goed fundament bouwt. Dat je dan niks kan gebeuren, zeg maar. Maar als je naar hem luistert en je doet er niks mee, lijk je op iemand die zijn huis op het zand bouwt. Zonder eerst een goed fundament te leggen. Eén flinke regenbui en het stort in.

Hij zei nogal wat. Maar hij heeft wél mijn zusje het licht teruggegeven.

Ik heb gelukkig twee weken de tijd voordat we thuis zijn. Om erover na te denken. Nee. Korter. Want we kunnen heel wat sneller lopen nu Tirsá weer ziet.

CO